U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. K.,** zastoupeného Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem AK Plzeň se sídlem Františkánská 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 29 Az 53/2006, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2006, č.j. OAM-868/VL-19-05-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 8. 2007, č. j. 29 Az 53/2006 – 67,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 9. 2006, č.j. OAM-868/VL-19-05-2006. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“).

V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu navrhl žalobce přípisem ze dne 19. 4. 2007 přikázání věci Krajskému soudu v Plzni z důvodu vhodnosti podle § 9 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“). Nejvyšší správní soud v usnesení č. j. Nad 10/2007 - 48 ze dne 10. 5. 2007 konstatoval, že nejsou splněny podmínky pro navržené přikázání věci.

V odůvodnění svého rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 9. 2006, č.j. OAM-868/VL-19-05-2006, dospěl Krajský soud Hradci Králové k závěru, že není prokázána skutečnost, že stěžovatel byl v zemi původu pronásledován ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o azylu v návaznosti na ust. § 12

téhož zákona. Ustanovení § 13 a § 14 téhož zákona nelze aplikovat a nebylo ani prokázáno, že by stěžovateli v případě návratu do vlasti hrozila újma, upravená v § 14a zákona o azylu.

V průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany žalovaný provedl se stěžovatelem řádný pohovor, zohlednil stěžovatelova tvrzení a zabezpečil podkladové zprávy o situaci v zemi původu stěžovatele a zjistil tak skutkový stav věci dostatečným způsobem. Navrhovaný výslech svědka na Ukrajině soud neprovedl z důvodu utajení skutečnosti, že je stěžovatel v České republice žadatel o udělení mezinárodní ochrany. Pokud jde o důkazy, které stěžovatel sdělil soudu po vydání rozhodnutí správního orgánu (členství ve sdružení V.), tato blíže nespecifikovaná informace byla soudu podána až po uplynutí zákonné lhůty pro případné rozšíření žalobních bodů. O důvodech předvolání stěžovatele orgány milice se nelze domnívat, že se tak stalo pro stěžovatelovo politické přesvědčení, neboť stěžovatel uváděl, že se nijak politicky neangažoval a staral se pouze o zvukovou aparaturu a reklamu.

Uváděl-li stěžovatel jako důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany problémy s několika soukromými osobami – příznivci J., které nikde nehlásil a nedomáhal se tak ochrany orgánů své země původu, nelze uzavřít, že by takové jednání soukromých osob bylo prováděno, podporováno či trpěno úřady v zemi původu stěžovatele.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti argumentuje důvodem obsaženým v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Napadený rozsudek krajského soudu shledává nezákonným pro nesprávné právní posouzení, zda důvody uváděné stěžovatelem jsou podřaditelné pod některý z důvodů pro udělení azylu. Stěžovatel uvádí, že je perzekuován v zemi původu za svou politickou činnost, je slovně napadán a je mu vyhrožováno fyzickým násilím. Po odchodu ze země původu se dozvěděl, že osoby, které jej navštěvovaly, jsou od policie, která po něm zahájila dle jeho přesvědčení pátrání v přímé souvislosti s jeho politickým postojem, domovský stát perzekuci pro politické přesvědčení toleruje, respektive podporuje. Stěžovatel poukazuje na předložení průkazu člena Všeukrajinského sdružení V. v soudním řízení.

Důvod podání kasační stížnosti spatřuje stěžovatel dále v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kdy žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování, skutková tvrzení nebyla ověřena, soud neměl aktuální zprávy o situaci v zemi původu.

Stěžovatel uvádí jako důvod kasační stížnosti i ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda správní řízení netrpělo procesní vadou, nebylo dostatečně provedeno dokazování, odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné a tedy i nepřezkoumatelné.

Stěžovatel napadá i způsob, s jakým se soud vypořádal s tvrzením žalovaného o neexistenci překážek k vycestování, kdy stěžovatel nepovažuje svůj návrat do země původu vzhledem k chybějící ochraně ze strany policie za bezpečný.

Stěžovatel žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jeho rozhodnutí ve všech částech výroku bylo vydáno v souladu s právními předpisy, správní orgán vycházel ze všech skutečností tvrzených stěžovatelem a informací týkající se politické a ekonomické situace na Ukrajině. K námitce stěžovatele, že se správní orgán nezabýval překážkami vycestování podle § 91 zákona o azylu správní orgán sdělil, že novou právní úpravou byl zaveden institut doplňkové ochrany podle ust. § 14 a) zákona o azylu, kterým se správní orgán podrobně zabýval.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech udělení mezinárodní ochrany je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Uvádí-li stěžovatel, že v řízení před žalovaným správním orgánem i krajským soudem byly nesprávně posuzovány jeho důvody pro udělení azylu, tj. stěžovatelem tvrzená důvodnost strachu ze slovního napadání a hrozeb z fyzického násilí pro své politické názory, pak Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že obdobná tvrzení byla již předmětem řady jeho rozhodnutí, uvést lze např. rozsudek ze dne 5. 2. 2004, č. j. 3 Azs 1/2004 - 68, www.nssoud.cz. Výkladem pojmu pronásledování pro zastávání politických názorů se zdejší soud dostatečně zabýval v rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, www.nssoud.cz, kde judikoval: „Předpokladem naplnění pojmu pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod je, aby žadatel o azyl nějaký politický názor měl, dokázal jej adekvátním způsobem prezentovat, a věrohodně popsal příkoří, kterého se mu právě z těchto důvodů dostalo“.

S otázkou nepodřazení tvrzeného vyhrožování stěžovateli ze strany soukromých osob pod zákonem vymezené důvody udělení azylu za situace, kdy se žádným způsobem nedomáhal ochrany u domovských orgánů, se Nejvyšší správní soud dostatečně vypořádal např. v rozsudku ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 377/2004 - 75, publikovaném pod č. 409/2004 Sb. NSS, či v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, www.nssoud.cz. Domnívá-li se stěžovatel, že jej státní orgány v zemi původu nejsou schopny před takovým jednáním soukromých osob ochránit, Nejvyšší správní soud sděluje, že podobnými či totožnými námitkami se již ve svých rozhodnutích náležitě zabýval, namátkou lze uvést například rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, www.nssoud.cz.

Stran poukazu stěžovatele na předložení průkazu člena Všeukrajinského sdružení V., již Nejvyšší správní soud judikoval: „Důvody kasační stížnosti lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech formulovány

v žalobních bodech [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření, a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány. To platí jen za předpokladu, že uvedené právní či skutkové důvody mohl stěžovatel v žalobě či jejím včasném rozšíření uplatnit.“ (Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, publikováno pod č. 685/2005 Sb. NSS).

Pokud stěžovatel uváděl, že se po odchodu ze země původu dozvěděl, že osoby, které jej navštěvovaly jsou od policie, která po něm zahájila dle jeho přesvědčení pátrání v přímé souvislosti s jeho politickým postojem, poukazuje Nejvyšší správní soud na právní názor vyjádřený již v rozsudku ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004 – 68, www.nssoud.cz, že „Obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování, za situace, kdy se stěžovatel účinně neobrátil se svými problémy na domovské orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu“.

Obecná námitka týkající se nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí byla předmětem mnoha rozhodnutí zdejšího soudu, např. lze jmenovat rozsudek ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Azs 465/2004 - 104, www.nssoud.cz, v němž se Nejvyšší správní soud vypořádal i s tím, že není dána nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu, který neshledal vytýkané vady správního rozhodnutí.

Namítá-li stěžovatel nedostatečná skutková zjištění žalovaného i krajského soudu ohledně jeho důvodů pro udělení azylu a tím naplnění stížního důvodu v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pak obdobná námitka byla již předmětem řady rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, z nichž lze namátkou uvést rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, www.nssoud.cz.

K námitce stěžovatele, že se správní orgán nezabýval překážkami vycestování podle § 91 zákona o azylu Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že obdobné námitky týkající se překážek vycestování (nově doplňkové ochrany) ve vztahu k Ukrajině za situace, kdy stěžovatel uplatňuje obavy z kriminálního jednání a malé účinnosti státního aparátu, byly již předmětem řady jeho rozhodnutí (např. č. j. 5 Azs 300/2005 - 42, č. j. 4 Azs 108/2006 - 81 nebo č. j. 4 Azs 175/2005 - 73) a „jakkoli nelze shledat úplnou shodu mezi zněním bývalého § 91 a nynějšího § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, tak v těch částech, kde takovou shodu shledat lze, je možno i po účinnosti zákona č. 165/2006 Sb. aplikovat právní názory vyslovené Nejvyšším správním soudem ve vztahu k onomu dříve účinnému § 91 zákona o azylu.“ (rozsudek ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, www.nssoud.cz).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a nebyl shledán ani žádný další důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji tudíž nepřijatelnou a odmítl ji.

Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť podle ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu ve znění účinném ode dne 13. 10. 2005 má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci azylu odkladný účinek.

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu